הלכה ד מתני׳ [א]מותר(ו) שקלים חולין [ב]מותר עשירית האיפה(ג) [ג]מותר קני זבין קני זבות וקני יולדות חטאות ואשמות מותרן נדבה זה הכלל כל שהוא בא (א)לשם חטאת ומשום אשמה מותרן נדבה מותר עולה לעולה מותר מנחה למנחה מותר שלמים לשלמים מותר הפסח לשלמים מותר נזירים לנזירים מותר נזיר לנדבה: גמ׳ א״ר(ג) יוסי עד דאנא תמן שמעית קל רב יהודה שאל לשמואל [ד]הפריש שקלו ומת א״ל יפלו לנדבה מותר(ד) [ה]עשירית האיפה שלו רבי יוחנן אמר יוליכם לים המלח רבי לעזר אמר יפלו לנדבה מתניתא פליגא על רבי יוחנן מותר שקלים חולין מותר עשירית האיפה מותר קני זבים וקני זבות מותר קני יולדות חטאות ואשמות מותרן נדבה [א]מה עבד לה רבי יוחנן פתר לה מותר עשירית האיפה של מנחת חוטא [ב]של כל ישראל רבי(ה) יוסי (יוחנן) אמר על דא עליל אבא בר בא [ג]דאינון אמרין מנין [ו]שהפסח משתנה לשם שלמים תלמוד לומר [1]ואם מן הצאן קרבנו לזבח שלמים כל שהוא מן הצאן בא שלמים היתיבון הרי עולה מן הצאן דבר שאינו בא אלא מן הצאן יצאת עולה שהיא באה אפי׳ מן הבקר היתיבון הרי אשם א״ר (ביבא) בון בר כהנא מן הצאן דבר שהוא בא מכל הצאן יצא אשם שאינו בא אלא מן [ד]האילים בלבד (התיב ר׳ בון) בכל אתר את אמר מן למעט וכאן את מר מן לרבות א״ר מנא (אבין) הכי נמי מן למעט מיעוט שאינו בא בן שתי שנים מיעוט שאינו בא נקיבה [ה]וגבי אשם נמי מן למעט הוא שאינו בא אלא מן האילים בלבד היתיבון והכתיב [2]ואם מן הצאן קרבנו (ב)מן הכבשים או מן העזים לעולה מעתה מותר הפסח בא עולה אמר רבי אבון משנין דבר שהוא לאכילה לדבר שהוא לאכילה ואין משנין דבר שהוא לאכילה לדבר שאינו לאכילה א״ר יוסי בר רבי בון משנין קדשים קלים לשם קדשים קלים ואין משנין קדשים קלים לשם קדשי קדשי׳ רבי יוחנן אמר (ג)על דא עליל רבי חנינא דאינון אמרין אין הפסח משתנה לשם שלמים אא״כ שחטו לשם שלמים ואני אומר אפילו שחטו לשם עולה א״ר(ו) אילא טעמא דרבי יוחנן אם מן הצאן קרבנו לזבח שלמים כל שהוא זבח בא שלמים ומשתנה למחשבת פסול היך עבידא שחטה לשם עולה על מנת לזרוק דמה למחר מכל מקום פסול הוא (א) אין תימר משתנה למחשבת פסול [ו]פיגול אין תימר אין משתנה למחשבת פסול פיגול (פסול): לשמו(ז) ושלא לשמו בשאר ימות השנה (ד)רבי בון בר (בשם) חייא בשם שמואל בר אבא [ז]מכיון שאין לו שם נעשו כשוחטו לשמו ושלא לשמו בשתיקה והוא (ה)כשר א״ל א״כ הוא אפילו שחטו לשמו ע״מ לזרוק דמו שלא לשמו יעשה משעה הראשונה כשוחטו לשמו [ח]ושלא לשמו בשתיקה ויהא כשר אמר רבי אבא מרי (אחוה דרבי יוסי) (מאן אמר) [ט]מה נאמר בשתיקה כשר או נאמר [י] בשתיקה פסול: מותר נזיר לנדבה רב(ח) חסדא אמר

קרבן העדה

הלכה ד מתני׳ מותר שקלים חולין. אם היתה ידו מלאה מעות ואמר אלו לשקלי מותרן חולין: עשירית האיפה. מפרש בגמ׳: מותר עולה עולה. אם הפריש מעות לקנות עולה ונתותרו יביא באותן המעות עולה אחרת: מותר פסח שלמים. מפרש בגמרא: מותר נזירים. אם גבו מעות לקרבנות נזירים ונתותרו ישמרום עד שיקחו מהם קרבנות לנזירים אחרים ואם נזיר אחד הפריש מעות לקרבנותיו ונתותרו המותר לנדבה לקיץ המזבח: גמ׳ עד דאנא תמן. כשהייתי בבבל שמעתי ששאל ר״י לשמואל: הפריש שקלו ומת. מה יעשה בו: מותר עשירית האיפה שלו. של כהן גדול שניתותרו מה יעשה בו: יוליכם לים המלח. לא נהנין ולא מועלין בו: מה עביד לה ר״י. אין מתרץ למתניתין: של מנחת חוטא. שמקריב כדלי דלות מותרו לקיץ המזבח דבמקום חטאת הוא אבל עשירית האיפה של כהן גדול לא מיקרי חטאת לענין זה שיהא מותרו נדבה: על דא עליל אבא בר אבא. על הא דמייתי בסמוך הקשה לי אבוה דשמואל דאיהו אבא בר אבא: דאינון אמרין. שבני בבל אומרים: ואם מן הצאן קרבנו וכו׳. לאו קרא יתירא קא דריש אלא משמעותא דקרא משמע ליה הכי ואם דבר הבא מן הצאן דהיינו פסח שאינו בא אלא מן הצאן היה קרבנו הרי הוא לזבח השלמי׳ ועל כרחך שלא בזמנו קאמר דאי בזמנו הא ילפינן לעיל דפסול א״נ מדכתב לעיל אם מן הבקר קרבנו מכלל דהכא בצאן מיירי וא״כ מן הצאן מייתר לדרשא: היתיבון הרי עולה מן הצאן. מנ״ל דקרב דוקא שלמים דלמא קרב נמי עולה א״נ דלמא האי לזבח שלמים למותר עולה דקרב שלמים קאתי וזה נראה יותר: ומשני דבר שאינו בא אלא מן הצאן. מן הצאן קדריש: היתיבון הרי אשם. דלמא האי מן הצאן במותר אשם כתיב דאשם נמי איל תמים מן הצאן הוא ואינו בא מן הבקר: דבר הבא מכל הצאן. ככבשים ובעזים כגון פסח לאפוקי אשם דאינו בא מן העזים אלא מן האילים בלבד: בכל אתר וכו׳. בכ״מ אתה אומר מן למעט כגון מן הבהמה להוציא את הרובע והנרבע מן הבקר להוציא את הנעבד והכא אתה אומר לרבות פסח שהוא דבר הבא מכל הצאן: ה״ג. כי מוקמינן ליה בפסח מן להוציא הוא דלא אתי בן שתי שנים ולא אתי נקבה ומיהו הצאן מכל מין לצאן משמע בין כבשים בין עזים ומיעוטא דמן לנקבות אתא ולאו לאו ה״א דהצאן הוה מוקמינן ליה לאשם והוה ממעטים ממן שאינו בא אלא מן האילים בלבד: ואין משנין דבר שהוא לאכילה. כגון פסח לדבר שאינו לאכילה כגון עולה שהיא כולה כליל: ואין משנין קדשים קלים. דהיינו פסח לעולה שהיא קדשי קדשים: ה״ג אר״י על דא אמר רבי חנינא: אא״כ. עקרו בשחיטה ששחטו לשם שלמים אבל אם שחטו לשם עולה פסול: ואני אומר. דכל שלא לשמו כפסח כשר ואפילו שחטו לשם עולה: לזבח שלמים. קרא יתירא הוא דהוה מצי למכתב לשלמים: כל שהוא זבח. כלומר לכל זבח שיזבחנו לשלמים יהיה: ה״ג משתנה למחשבת פסול או לא. אם שחטו לשם עולה מיבעיא ליה אם אותה המחשבה הפוסלת בעולה פוסלת גם בו או לא: היאך עבידא. היכי דמי: מ״מ פסול הוא. דאף אם שחט שלמים לזרוק דמו למחר פסול: ה״ג שחטו ע״מ להקטיר מבשרו למחר אין תימר וכו׳. וה״פ אם משתנה הוא למחשבת פסול אם חישב על העולה להקטיר בשרו למחר פגול ואם אינו משתנה הו״ל כחישב על בשר שלמים להקטיר מבשרו למחר דפסול הוא ולא פיגול: לשמו ושלא לשמו בשאר ימות השנה. מיבעיא ליה פסח ששחטו בשאר ימות השנה לשמו ושלא לשמו כשר הוא או פסול: מכיון שאין לו שם. דלפסח לאו זמניה הוא ולשלמים לא אקדשיה: נעשה כשוחטו. בשתיקה דתרווייהו לא מהני ולאם שחטו בסתם כשר: א״ל וא״כ ואפילו שחטו. בשאר ימות השנה לשמו לזרוק דמו שלא לשמו יהא כשר דליהוי משעה ראשונה כשוחט לשמו ושלא לשמו דכשר: מאן אמר בשתיקה כשר וכו׳. מעיקרא דדינא קשיא מנ״ל למימר דסתם בשתיקה כשר או נאמר בשינן

משנת אליהו

מסדר לפרושי וטעם הג׳ על שחוזו לשקול טעמין שהוא לפי הרמב״ן עשרה גרה ח״ס לפי שעברו על עשרת הדברות יתנו י׳ גרה והרשב״ל מייתי לה מגג דקאמר ר׳ פנחס בשם ר״ל לפי שמכרו כו׳ ומשל לכ״א טעמא יתן כ״א טעמא מפורש על זמן הנ׳: מותר עשירית האיפה שלו. כבל כ״ג אירי, ובבבלי מנחות ק״ח א׳ מוגה הסוגי׳ או כהדי׳ של כ״ג ובחילוף לאמר שם והיינו מטעמא דיוליכם לים המלח כדלאמר במנחות ושם דר״א נדבה ור״ח אמר ירקב, וקאמר שם משתכחא דירקב מדאינא לא ישים עליה שמן וגו׳ חטאת קרי׳ רחמנא, ולאין אחרת קרי׳ חטאת לימד על עשירית האיפה של כ״ג שאינה קרוי׳ חטאת כו׳ ומדאינה קרוי׳ חטאת מותרת ירקב ולכאורה עשירית האיפה של כהן הדיוט קרוי׳ חטאת כדלאמר בתמ׳ מי״ק (וע״ו ב׳) יקריב חטאתו זו עשירית האיפה שלו ופירש״י ותוס׳ שם דמיירי בכהן הדיוט דבכ״ג א״א דשם נאמר כ״א לאב ולאם כו׳ ואילו כ״ג לא יטמא לאביו ולאמו ועי׳ תוס׳ שם ד״ה אמר ובהרש״י ד״ה זו אבל במנחות שם נ״ל דמורו דפרי׳ ותוס׳ דפי׳ דגם מ״ש יקריב חטאתו בכ״ג איירי ואע״ג דלאקרי חטאת לאו דין חטאת אית לה דלמשמעותא מהאי קרא. וא״כ נ״ל דמפרשי קרא דיחזקאל הנ״ל דישה בכ״ג ושיפה בכהן הדיוט דלאמרינן בקדושין ע״ח ב׳ ואע״ג דבתורק שם לא ניחא להם לאוקמי הכי נ״ל דסוגיא זו הכי משמע להו וכלאמת בקדושין שם קאמר דאורחי׳ דקרא כן כמ״ש גר אלמנה וגו׳ ועי׳ מה״ש דבל כ״ה נ״כ לאמשמעות מדקאמר ולאין אחרת קרי׳ חטאת כו׳ שם ד״ה ימדלמנה משמע דלא אתא קרא למעוטי אלא מה דקרוי׳ חטאת דלאין מותרה קרוי חטאת מדלא לאימעוט מותר מנחה דלונה קרוי׳ חטאת ואפ״ה לא תירקב ע״ש: אלא מן הכבשים לבד. נראה טעם רבינו הגדול דמחק גי׳ הישנה מן האילים. הוא

ריבב״ן

מתני׳ מותר שקלים חולין. שמאל ככ״ה א״נ שאמר שאביא מהן שקלי דלדברי הכל מותרן חולין: מותר עשירית האיפה. של מנחת חוטא ישראל דל הרי כשאר מותרי חטאת דאזלי לנדבה אבל מותר עשירית האיפה של כהן [גדול] שמביא כל יום ויום אע״פ שבנדבה מביאה גם היא נקראת חטאת כדאמר בפ׳ ואלו מגלחין [דף טו] יקריב חטאתו זו עשירית האיפה שלו פליגי בירושלמי ר׳ יוחנן אמר ילכו לים המלח ור׳ אלעזר אמר יפלו לנדבה. וקשה דבפרק בתרא דמנחות [דף קח.] פליגי ר׳ יוחנן אמר יפלו לנדבה ור׳ אלעזר אמר תרקב: כל שהוא משום חטא ומשום אשמה. המחוייב חטאת או אשם והפריש מעות לחטאתו וניתותרו מהן או הפריש אשמו ונאבד והביא אחר ונמצא האבוד ירעה ויפלו דמיו לנדבה לגבי אשם לא תוכל לפרש שהפריש מעות וניתותרו שדמיו ב׳ שקלים ואם יוזלו האילים אין לו תקנה דבעי ר׳ אלעזר בסוף כריתות הוזלו טלאים בעולם מהו מבאר נדליך בעינן והאיכא או דלמא שתי שקלים בעינן וליכא ופשטו דאמר ר׳ יוחנן משום ר״ש בן יוחאי מפני מה לא נתנה תורה קצבה במחוסרי כפרה שמא יוזלו טלאים ואין להם תקנה לאכול בקדשים אלמא מחוייבי אשם שאינן מחוסרי כפרה כגון אשם גזלות אשם מעילו׳ אשם תלוי אשם שפחה חרופה אינן מתכפרים בפחות מב׳ שקלים: מותר עולה. אם הפריש מעות לעולתו וניתותרו אם הן שיכול לקנות מהן תור או בן יונה לעולה יקנה ואם לאו יהו בידו עד שיביא עולה אחרת ויצרף המותר ויקנה בהמה שמינה וכן מותר מנחה למנחה מותר הפסח [לשלמים]. ירושלמי דכתיב אם מן הצאן קרבנו לזבח שלמים דבר שהוא בא מן הצאן קרב שלמים היתיבון הרי עולה באה מן הצאן דבר שאינו אלא מן הצאן יצאת עולה שבאה גם מן הבקר היתיבון הרי אשם אמר ר׳ אבא בר כהנא דבר שבא מכל הצאן יצא אשם שאינו בא אלא מן האילים בכל אתר את אמר מן

תקלין חדתין

מלי סלע שהוא ב׳ דינרין: מתני׳ מותר שקלים. המכנס מעות ואמר הרי אלו לשקלי ומצא שהותירו המותר הוא חולין וסתמא כב״ש: מותר עשירית האיפה. מפרש בגמרא: מותר עולה לעולה. אם הפריש מעות לקנות עולה ונתותרו יביא באותן המעות עולה אחרת: מותר הפסח לשלמים. מפרש בגמרא: מותר נזירים. אם גבו מעות לקרבנות נזירים ונתותרו ישמרום עד שיקחו מהם קרבנות לנזירים אחרים ואם נזיר אחד הפריש מעות לקרבנותיו ונתותרו המותר לנדבה לקיץ המזבח: גמ׳ דאנא תמן. בבבל: כשהייתי בבבל שמעתי ששאל ר״י לשמואל: ומת. מה יעשו בשקלו: מותר עשירית האיפה שלו. של כה״ג שניתותרו מה יעשה בו: לים המלח. לא נהנין ולא מועלין בו: מותר עשירית האיפה. וקס״ד דסתם מתני׳ מיירי גם בשל כהן גדול: של ישראל. שמקריב כדלי דלות מותרו לקיץ המזבח דבמקום חטאת היא אבל עשירית האיפה של כה״ג לא מיקרי חטאת לענין זה שיהא מותרו נדבה: על דא. על הא דמייתי בסמוך הקשה ליה אבוה דשמואל דאיהו אבא בר אבא כדאמרי׳ בברכו׳ (דף יח:): דאינון אמרי׳. לא גרסי׳ ליה הכא ולקמן גרסינן ליה והכא ה״ג מנין שהפסח משתנה לשלמים פסח בשאר ימות השנה ששחטו שלא לשמו מנין שהוא משתנה לשלמים ת״ל ואם מן הצאן קרבנו לזבח שלמים. לאו קרא יתירא קא דריש אלא משמעותיה דקרא משמע ליה הכי ואם דבר הבא מן הצאן דהיינו פסח היה קרבנו הרי הוא לזבח שלמים ועכ״ל שלא בזמנו קאמר דאי בזמנו ילפי׳ ליה מקרא דפסול א״נ מיתורא קא דריש ליה ועיין תוס׳ זבחים ח׳ ב׳: הרי עולה. דבא ג״כ מן הצאן וקתני במתני׳ מותר עולה לעולה: הרי אשם. דאינו בא נמי אלא מן הצאן וקתני מתני׳ דמותרן נדבה: ה״ג אלא מן הכבשים בלבד. דשני מינין יש בצאן כבשים ועזים כמ״ש ואם מן הצאן וגו׳ מן הכבשים או מן העזים: בכל אתר. בכל מקום אתה אומר מן למעט כהא דאמרי׳ בעלמא מן הבהמה להוציא את הרובע והכא אתה אומר מן לרבות דקאמר לרבות פסח שהוא בא מן כל הצאן: ה״ג. כי מוקמינן ליה בפסח מן להוציא הוא דלא מייתי בן ג׳ שנים ולא מייתי נקבה ומהו הצאן מכל מין לצאן משמע בין כבשים ובין עזים: וגבי אשם כו׳. עד בלבד לי״ג ליה הכא: דבר שהוא לאכילה. פסח: לדבר שהוא לאכילה. שלמים דפסח זה מתחילה הוקדש לשם קרבן הנאכל: לדבר שאינו לאכילה. עולה שהיא כולה כליל: קדשים קלים. פסח ושלמים: קדשי קדשים. עולה: אא״כ שחטו לשם שלמים. דעקרו בשחיטה לשם שלמים אבל אם שחטו לשם עולה פסול: ואני אומר דכל שלא לשמו אפי׳ שחטו לשם עולה. נמי מקרב שלמים: לזבח שלמים. קרא יתירא הוא דהו״ל לשלמים: משתנה למחשבת פסול. בעיא היא אם שחטו לשם עולה במחשבת פסול כעולה אם נשתנה לאותו פסול א״ד פסול דמחשבת קרבן אחר אינו פוסלו כשם שאינו משתנה להכשירו דעולה כך אינו משתנה לפסולה דעולה: ופריך היך עבידא. כמו היכי דמי: מ״מ פסול הוא. בין משתנה או לא כיון שחשב ע״מ לזרוק דמה למחר פסול גם כשלמים: ומשני א״מ משתנה למחשבת פסול פסול. כלומר נ״מ א״א משתנה למחשבת פסול אינו אלא פסול ולא פגול כדאמרינן במנחות (ט״ו ב׳) כהרצאת כשר כך הרצאת פסול וכדאמרי׳ בפסחים (ע״ח א׳) אם יש פסול אחר בקרבן אינו נקבע בפגול להתחייב כרת על אכילתו וה״נ כשחשב לשום עולה נפסל מהכשירו שוב אינו קובע לפגול: א״מ אין משתנה פגול. כיון דלגבי מחשבה פסול אין משתנה א״כ הוי כחושב בקרבן כשר חוץ לזמנו והוי פגול: לשמו ושלא לשמו בשאר ימות השנה. דגבי פסח קי״ל דבזמנו דהיינו בערב פסח אחר חצות היום לשמו דהיינו לשם פסח כשר ושלא לשמו פסול ובשאר ימות השנה וכגון שהפרישו קודם לכן ימים רבים לשמו פסול דלאו זימניה ושלא לשמו כשר כדילפי׳ לה בפסחים (ס״ג) וקמבעיא ליה היכא ששחטו קודם פסח לשמו ושלא לשמו מהו מי אמרי׳ אתי שלא לשמו ומפיק ליה מידי לשמו וכשר או לא: נעשה כשוחטו בשתיקה ושלא לשמו. כלומר כאלו שוחטו בשתיקה ושלא לשמו דהיינו לשמו ושלא לשמו אלא שחט שלא לשמו לחוד קי״ל דכשר ואע״ג דפסח כל קודם פסח לשמו קאי פ״ה אמרי׳ אתי שלא לשמו ומפיק לי׳ מידי מפתחא דלשמו ה״נ אע״ג דאמר בריש לשמו לא מהני ואתי שלא לשמו ומפיק ליה וכשר והכי פשיט ליה הכא בבבלי פסחים (ס ע״ב): ופריך א״כ. כיון דאמרת דל״ש היכא דאמר מהיכא דלא אמר דסתמא בשתיקה הוי כמו אמר א״כ ה״נ כששחטו לשמו דהיינו אמר לשמו ואמר לזרוק נמי שלא לשמו יעשה כשוחט משעה ראשונה לזיהוי כמו שחט כולו בשתיקה ורבק באמירה דשלא לשמה דהוה פליג ר״י ור״ל בירושלמי דפסחים פ״ה ועי׳ תוס׳ ס׳ ע״א ד״ה או בשתי כו׳ וי״ל כו׳: ודחי מנלן בשתיקה דכשר. בכה״ג דשחיטה כולו בשתיקה מנלן דכשר דהתם הוי בשחיטה אמירה דשלא לשמו בסוף שחיטה כולה בשתיקה ופתמא דפסח לשמו יעלהו דשלא לשמו דוריקה לא מהני אח״כ

מסורת הש"ס

א) מנחות קח א, ב) חולין, ג) לקמן פ״ז הל״ה וה״ג וידוש׳ עירובין פ״י הל״א ונזיר פ״ד הל״ד, ד) עי׳ מנחו׳ קח א, ה) פסחים פ״ה הל״ב ובבלי זבחים ח ב, ו) זבחים שם, ז) פסחים ס ב, ח) נזיר פ״ד הל״ד,

עין משפט
נר מצוה

כג א מיי׳ פרק ג משקלים הל״ג:

כד ב מיי׳ פרק ה מפסה״מ הל״ח:

כה ג מיי׳ שם הל״ט ופ״ט מנזרות הל״א:

כו ד מיי׳ פרק ג משקלים הל״ג:

כז ה מיי׳ פרק ה מפסה״מ הל״ח:

כח ו מיי׳ פרק ד מק״פ הל״ו:

נוסחת הבבלי

(א) לשם חטא ולשם אשמה כו׳: (ב) מן הכבשים כו׳: (ג) על דא עייל ר״ח כו׳: (ד) ר׳ בון כשם ר׳ חייא כו׳: (ה) כשר א״כ הוא כו׳:

הגהות הגר"א

[א] מה עבד לה נמחק: [ב] של כל ישראל נ״ל של ישראל: [ג] דאינון אמרין ל״ג ליה הכא ולקמן גרסי׳ ליה: [ד] נ״ל אלא מן כבשים בלבד. כתב הרב בעל מ״ח ח״ל נראה טעם דמחק רבינו הגדול גירסא הישנה מן האילי׳ הוא ע״פ מ״ש הרמב״ם פ״א מהל׳ מעה״ק הל״י האשם אינו בא אלא מזכרי כבשים בלבד יש אשם בא מגדולי מין זה ויש אשם בא מן הקטנים דהיינו אשם מילואים היה כבש בן שנה ואשם מעילו׳ ואשם תלוי וגזילות בהם כתיב איל והוא בן שתי שנים הלכך ניכא למנקט הכא ואשם אינו בא אלא מן האילים דהא אשם נזיר היה בא כבש בן שנה אלא נגרסי׳ אינו בא אלא מן הכבשים דממעט עזים דכתיב ואם מן הצאן קרבנו מן הכבשים או מן העזים. ובק״ע נדחק בסוגיא זו לפרש מ״ש הרי עולה וכו׳ הרי אשם כו׳ כדרך דחוק כמנהג: [ה] מן וגבי אשם עד בלבד ל״ג ליה הכא: [ו] ה״ג א״ת משתנה למחשבת פסול פסול. כלומר נ״מ א״א משתנה למחשבת פסול אינו אלא פסול ולא פגול כדאמרינן במנחות (טו ב) כהרצאת כשר כך הרצאת פסול וכדאמרינן בפסחים (עח א) אם יש פסול אחר בקרבן אינו נקבע בפגול להתחייב כרת על אכילתו וה״נ כשחשב לשום עולה נפסל מהכשירו שוב אינו קובע לפגול: [ז] ה״ג מכיון שאמר שלא לשמו נעשה כשוחטו בשתיקה ושלא לשמו והוא כשר והשאר נמחק: [ח] ה״ג ושלא לשמו והוא כשר ומלת בשתיקה נמחק ועי׳ בכ׳ ת״מ פי׳ על ההגה״ה הנ״ל: [ט] נ״ל מנ״ל בשתיקה כשר דילמא בשתיקה פסול:

גליון הש"ס

[א] עי׳ ק״ע ודבריו תמוהים דחישב על שלמים להקטיר בשר למחר כשר ועיין ברמב״ם פרק י״ח מפסולי המוקדשין ה״ה והעיקר כהגהת הגר״א: [ב] ה״ה קודם הפסח אבל לאחר הפסח לא בעי עקירה ועי׳ תוס׳ פסחים דף ס ע״ב.

תורה אור השלם

1. וְאִם מִן הַצֹּאן קָרְבָּנוֹ לְזֶבַח שְׁלָמִים לַייָ זָכָר אוֹ נְקֵבָה תָּמִים יַקְרִיבֶנּוּ: ויקרא ג ו

2. וְאִם מִן הַצֹּאן קָרְבָּנוֹ מִן הַכְּשָׂבִים אוֹ מִן הָעִזִּים לְעֹלָה זָכָר תָּמִים יַקְרִיבֶנּוּ: ויקרא א י